

warjo sonud, wotsid nemmad puhkada. Agga niüd touis riid nende seas, kelle õnnimaks se hobbone piddi jäma. Üks ütles: „minna tabhan sedda ennesele pidas, dada.“ Teine hündis: „mis sinnul temmaga tegemisi? eks minnul olle ka otsa temmasti?“ — „Pea suud,” was tas teine ja lõi pääd russikusse, „meel utänuu fui agga kaupa saan, müüm ma, sedda ärra.“ — „Ei foggoni“, ütles teine, „eks se olle minnu?“ — ja jenega haffasid mehed teine teise kari voo siin, kiskusid ja peksid teine teist urmies ja verrisets. — Üks kolmas warras, kes sangelt metsa warjus sedda riido selgeste oli kuulinud ja näinud, tulil niüd taas hiljofeste, ja wöttis äffisre ledva marrastud heost, astus selga, ja sõitis fui tuul temmaga ärra. Nenda olli mol-

mo llemadwargad, kes riido läksid, müüb temmasti iima, ja hobbone kolmandama käes. — Se, kelle omma se hobbone olli, haffas kohhe õmma takläotsima, ja õsineks leidis ta tedda pari päeva pärast selle warga jures, kes tedda teiste laest olli äravõtnud. Et ta kül eesitels enast wabbandas ja ütles, tedda osinud ollewad, siiski tal ei olnud ühhesugust kõnnet. Tedda widi lohtusse, ja seal ta tunnistas keik ütles. Need teised kaks werga said ka siinimõdetud, igauks sai sedda mõda omma nuhtlust, kui ta tõ määrt olli.

Kui kaks kütja ja õala innimesest teine teisega idbbrust terad, siis ei olle seit sõbbrusest ellades suurt lugu piddada. Sõbbrus innimeste wahhel on üks kallis ja maggas asu, ja kes ühhe ustava

sõ-